

Detta kommer IPCC inte att berätta

BJØRN LOMBORG
OP-ED

I morgon kommer FN:s klimatpanel (IPCC) att publicera sin första översikt över klimatvetenskapen på sex år. Vi vet ganska väl vad den innehåller, tack vare omfattande läckor. Men innebörden av vad de kommer att säga är lika intressant som det de inte kommer att berätta.

Klimatpanelen är långt ifrån ofelbar – den gjorde en berömd förutsägelse att Himalayas alla glaciärer skulle vara borta år 2035 när det i själva verket handlar om år 2350. Dock, i den polariserade klimatdebatten, är klimatpanelen det bästa som finns att tillgå.

Huvudbudskapet kommer att vara att den globala uppvärmningen är en realitet, och till största delen orsakad av människan. Men översikten kommer *inte* att stödja det katastrofbudskap som ofta hörs i valkampanjer och sensationsmedier. Där har man gärna svängt sig med temperaturhöjningar om 5°C eller mer vid århundradets slut medan riktiga förutsägelser landar runt 1,0–3,7°C.

På motsvarande sätt är höjningar av havsytan med en till två meter standard när man vill skapa rubriker. Det mest välkända exemplet på skrämselpropaganda är Al Gores film, som var högaktuell för bara åtta år sedan. Du kanske minns det mest visade filmklippet där han visar hur en höjning av havsytan med mer än sex meter skulle dränka Holland, Peking, Bangladesh och Florida? Ja, det skapade stor uppmärksamhet. Ja, det skrämde våra barn. Men nej,

det hade ingen förankring i verkligheten.

IPCC uppskattar en betydligt mer hanterbar höjning med 40–62 cm vid århundradets slut. Som jämförelse kan nämnas att havsytan höjts med ungefär 30 cm de senaste 150 åren. Det har inte lett till någon katastrof – faktum är att det knappast ens kommer att nämnas på en lista över 1900-talets problem.

Det verkliga problemet med klimatberättelsen är att planeten under de senaste 15–20 åren inte spelat med i spelet. Allt medan vi fortsatt att pumpa ut CO₂ och modellerna fortsatt förutspå allt högre temperaturer har termometrarna inte rört sig ur fläcken.

Detta betyder inte att vi inte har någon global uppvärmning, men det betyder sannolikt att temperaturhöjningarna blir mindre, inte större. Katastrofscenarier blir alltmer osannolika.

Detta är betydelsefullt eftersom det är de stora temperaturhöjningarna som är oroande. Vad IPCC inte heller kommer att understryka är att den blygsamma globala uppvärmning världen nu upplever till största delen är *positiv*. Alla betydande ekonomiska klimatmodeller visar att upp till ungefär 1,5–2°C överväger de globala fördelarna kostnaderna.

Ta som exempel dödsfall orsakade av kyla och värme. Globalt sett, och till övervägande delen även regionalt, avlider betydligt fler människor av kyla än av värme. Med ökande temperaturer kommer ett minskat antal dödsfall orsakade av kyla att kraftigt överstiga ett ökat antal dödsfall på grund av värme. På motsvarande sätt ger CO₂ gödning åt jordbruket och ger en *större produktionsökning* i tempererade länder än den långsammare produktionsökning som blir följden i tropiska länder. Kostnader för uppvärmning kommer att minska mer än vad kostnaderna för luftkonditionering kommer att öka.

Den globala uppvärmningen blir ett betydande problem först

mot århundradets slut när den orsakar en nettokostnad – en beräkningsmodell förutsäger att detta sker runt 2075.

Inte heller kommer IPCC att betona att våra nuvarande lösningar nästan inte har någon effekt alls, men medför ofattbara kostnader.

Den enda globala klimatpolitiken av vikt är EU:s gemensamma klimat- och energimål, som utlovar minskade utsläpp av CO₂ med 20 procent år 2020. Vid århundradets slut kommer man inte ens att kunna mäta den minimala temperaturminskning med 0,05°C som detta ger. Kostnaden, beräknad som ett genomsnitt av de främsta makroekonomiska modellerna, är 1600 miljarder kronor årligen eller 130 000 miljarder kronor för hela århundradet. Att betala dessa astronomiska belopp för att åstadkomma näst intill ingenting är, milt sagt, ett mycket högt pris.

Den obekväma sanningen om klimatförändringen är att såvida vi inte gör grön energi betydligt billigare kommer vi (speciellt i utvecklingsländerna inklusive Kina och Indien) att fortsätta använda fossila bränslen. I denna stund spenderas miljarder på subventioner av ineffektiva men samvetsdövande solpaneler. Om vi verkligen vill ha en förändring måste vi satsa på forskning och utveckling för att med nydanande idéer få ner priset på nästa generation grön energi.

Vi kommer aldrig att lyckas göra fossila bränslen så dyra att ingen vill ha dem. Men vi kan på sikt forska fram grön energi som är så billig att alla vill ha den.

Bjørn Lomborg är chef för Copenhagen Consensus Center och adjungerad professor vid Copenhagen Business School. Lomborg är aktuell med boken "How Much Have Global Problems Cost the World? A Scorecard from 1900 to 2050" (Cambridge University Press).

ea@lomborg.com

Översättning: Tomas Tilver.

Fler människor dör av kyla än av värme på jorden. FOTO: JOHN MCCONNICO/AP